

розвитку рухових здібностей і кругового методу тренування, а також додаткового застосування основних легкоатлетичних вправ і ігрового методу.

Протягом трьох років (4-6 клас) реєструвалася динаміка в таких швидкісних і швидкісно-силових тестах: стрибок у довжину і потрійний стрибок з місця, вистрибування вгору з місця, стрибок у довжину з розбігу, біг на 20 м з ходу і біг на 30 м з високого старту. Слід зазначити, що результати в представлених тестах у хлопчиків 10-13 років двох груп постійно збільшуються. Однак, ці збільшення нерівномірні. Так, наприклад, найбільший приріст у стрибках у довжину з місця у хлопців, які займаються в ЕГ, зафіксований у віці від 10 до 11 років (15 см), а у представників КГ поліпшення склало 8,0 см. У цілому, за трирічний період зрушення у тих, хто займався за інноваційною методикою в цьому тесті склало 36,3 см (20,4 %), а у їхніх однолітків – 16,0 см (10,0 %). Таким чином, можна припустити, що приріст у стрибку з місця, який визначається методикою склав 10,4 % (достовірно при 5 % рівні значущості). Причому у віці від 12-13 років спостерігається найменший приріст.

Результати тестування показників рухових здібностей, які проводилося за системою тестів «Єврофіт», свідчать про те, що під час проведення навчальних занять за інноваційною методикою статистично достовірно зросли показники рухових кондицій ($p < 0,05$) хлопчиків 11-13 років більшою мірою, порівняно з тими, що займаються в контрольних групах. Також статистично достовірно (для 5 % рівня значущості) кращі результати хлопчиків 4-6 класів експериментальної групи спостерігаються під час тестування приросту бігових і стрибкових вправ, а також силових і швидкісно-силових показників м'язів, розгиначів ноги в колінному і тазостегновому суглобах.

Ключові слова: методика, силові характеристики; швидкісно-силові здібності; показники; легкоатлетичні вправи, ігровий метод, хлопчики 11-13 років.

УДК 373.2

Тетяна Бабюк

Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка

ORCID ID 0000-0002-7199-1951

DOI 10.24139/2312-5993/2021.03/336-345

ОРГАНІЗАЦІЯ ПОЗНАВЧАЛЬНОЇ ЕКОЛОГО-ОРІЄНТОВАНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ЗАКЛАДІ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ

У статті розглянуто планування, форми та способи організації позанавчальної еколого-орієнтованої діяльності в закладі дошкільної освіти, що допоможе розширити педагогічно організовані контакти дітей з природою, організувати цілеспрямоване спілкування дошкільників між собою та з дорослими в умовах навчальних ситуацій з допомогою загальноприйнятих та інноваційних форм організації дитячої діяльності. Висвітлено роль вихователя закладу дошкільної освіти в пошуку нових шляхів екологічного виховання дошкільників. Схарактеризовано сутність еколого-орієнтованої діяльності, визначено й охарактеризовано основні вимоги щодо її організації. Зазначено, що ефективність формування екологічної культури дошкільників підвищиться, якщо в комплексі будуть використовуватися заняття з екологічної освіти і позанавчальна еколого-орієнтована діяльність, що дозволить використовувати додатковий інформаційний матеріал, розширить природоохоронний кругозір і конкретизує знання дітей дошкільного віку.

Ключові слова: екологічна культура, екологічна освіта, екологічна компетентність, природоохоронна діяльність, позанавчальна еколого-орієнтована діяльність, діти дошкільного віку.

Постановка проблеми. Сучасна екологічна обстановка у світі зумовлює необхідність формування екологічної культури та екологічної компетентності як необхідну умову існування людини. Проблема попередження екологічної кризи можлива за умови екологічного виховання підростаючого покоління, спрямованого на формування в дітей елементів пізнання природи, формування й розвиток екологічної компетентності в дітей дошкільного віку, моральних переконань і практичних навичок, активної життєвої позиції в галузі охорони природи, раціонального використання її ресурсів.

Основи екологічної культури, ставлення до світу природи закладаються в дошкільному дитинстві. Тому надзвичайно важливо формувати екологічну компетентність у дітей дошкільного віку, виховувати особистість, яка вміє жити в гармонії з природою та дбайливо ставитися до неї, починаючи з раннього дитинства. Завдання дбайливого ставлення до природи означені в Конституції України, у Державній національній програмі «Освіта. Україна XXI століття», де йдеться про те, що необхідно «формувати екологічну культуру людини в гармонії її відносин з природою. У Базовому компоненті дошкільної освіти в Україні визначено державні вимоги до рівня освіченості, розвитку та вихованості дитини за всіма освітніми лініями. Зокрема, зміст освітньої лінії «Дитина в природному довкіллі» містить доступні дитині дошкільного віку уявлення про природу планети Земля та Всесвіт, розвиток емоційно-ціннісного та відповідального екологічного ставлення до природного довілля (*Базовий компонент дошкільної освіти, 2021, с. 8*).

Аналіз актуальних досліджень. Різні аспекти проблеми екологічної освіти, екологічного виховання та формування початкових екологічних уявлень у дітей дошкільного віку досліджували Г. Беленька, А. Волкова, Н. Горобаха, О. Захлебний, І. Зверев, Н. Кот, О. Кудрявцева, Н. Лисенко, В. Маршицька, С. Ніколаєва, З. Плохій, Г. Пустовіт, Н. Пустовіт, Н. Рижова, І. Суравегіна, Н. Яришева та інші. Початок становлення екологічного світогляду, як стверджує Г. Беленька, припадає на період дошкільного дитинства, коли у процесі освітньо-виховної діяльності закладаються основи світорозуміння, екологічної свідомості і практичної взаємодії з природою (Беленька, 2019, с. 10).

Метою статті є аналіз теоретичного аспекту основ екологічного виховання дітей дошкільного віку й обґрунтування необхідності екологічного

виховання як невід'ємної частини освітньо-виховного процесу в закладі дошкільної освіти, характеристика сучасних педагогічних технологій з екологічного виховання, зокрема використання позанавчальної еколого-орієнтованої діяльності в закладі дошкільної освіти.

Методи дослідження: використано теоретичний аналіз науково-методичної літератури з визначеної проблематики, порівняння й узагальнення даних, зіставлення різних поглядів на проблему дослідження.

Виклад основного матеріалу. Аналіз досліджень із екологічного виховання дітей дошкільного віку дозволив зробити висновок, що вони в основному спрямовані на інтелектуальний розвиток дитини і меншою мірою торкаються її емоційно-моральної сфери, тоді як ефективності екологічного виховання можна досягти, забезпечивши тісний зв'язок інтелектуального та емоційного (Захлебний, 1986, с. 25). Також відзначимо, що суттєвим недоліком організації екологічного виховання в закладах дошкільної освіти є утилітарний підхід до ролі природи в житті людини, недооцінювання її естетичного значення, нечітке формування в дітей уявлень про взаємозв'язок її окремих компонентів, а також про позитивний і негативний вплив людини на природу.

Метою природоохоронної діяльності є відтворення або попередження негативних дій стосовно конкретних об'єктів природи та їх середовища існування. Важливою ознакою особистості з високим рівнем екологічної культури є прагнення до непрагматичної взаємодії зі світом природи. Непрагматична взаємодія має на меті задоволення потреб людини без порушення процесу життєдіяльності природного об'єкта в середовищі його існування. Аналізуючи стан екологічної освіти дітей дошкільного віку, Н. Лисенко зазначає, що «...в практиці дитячих садків все ще домінує спорадичне вирішення завдань екологічної освіти, відсутність цілісності й систематичності в роботі на всіх щаблях – від дітей до громадських організацій. Причиною такого стану є не лише скрутне матеріальне становище ДНЗ та їхнє збідніле матеріальне забезпечення, а й (можливо і насамперед) збайдужіле ставлення суспільства до цієї проблеми, відсутність бачення її перспектив, як певної гарантії збереження життя на Землі» (Лисенко, 2015, с. 9). Сучасний заклад дошкільної освіти є першою сходинкою збагачення дітей знаннями про природне і соціальне оточення, знайомство з загальною цілісною картиною світу та формування науково-обґрунтованого, морального й естетичного ставлення до нього. Принципове значення в педагогіці і психології має положення про те, що ставлення до природи набуває риси відповідального тільки за умови

всебічного екологічного виховання особистості вже з дошкільного віку. Перед педагогом стоїть завдання – виховати підростаюче покоління у традиції гармонійного співіснування з природою, раціонального використання та відтворення її багатств, у психологічній готовності оберігати природні цінності. Як вважає Н. Глухова: «Екологічне виховання дошкільників ґрунтується на засвоєнні дітьми системи знань про природу, про існуючі в ній зв'язки і залежності, на усвідомленні впливу діяльності людини і природи. Але щоб виховати в дитини гуманне ставлення до природи, важливі не лише знання, а й виховання гуманних почуттів, позитивного досвіду спілкування з природою (Глухова, 2001, с. 9).

Формування екологічної культури відбувається за умови, якщо особистість опановує технології діяльності певного характеру: естетичного, пізнавального, практичного, природоохоронного.

Діяльність естетичного характеру у природі має на меті отримання естетичних вражень і переживань. Усі види діяльності естетичного характеру потребують від людини здатності сприймати об'єкт, естетично оцінювати його властивості та передавати їх за допомогою малюнка, аплікації, розповіді, пластики, звуків. Однак, естетична діяльність може бути прагматичною, якщо заподіюється шкода природі, наприклад, утримання диких тварин у неволі, збирання великої кількості квітів, залишення сміття на місці відпочинку.

Пізнавальна діяльність спрямована на отримання нової інформації та позитивних емоцій від самого процесу пізнання. До найпоширеніших технологій пізнавальної діяльності належать спостереження, досліди, експериментування, робота з літературними чи електронними джерелами пізнавального характеру. Виконуючи діяльність пізнавального спрямування, діти навчаються планувати власну діяльність, формують уявлення про безпеку своїх дій, навчаються фіксувати отримані результати спостережень та експериментів, узагальнювати та робити висновки. Пізнавальна інформація закріплюється та уточнюється у процесі ігрової, мовленнєвої, зображувальної діяльності. У ході пізнавальної діяльності, коли об'єкт природи використовується як джерело інформації, наприклад, під час експериментування, не можна допустити, щоб живі об'єкти природи страждали чи загинули. Практичний характер діяльності включає дії, спрямовані на задоволення потреби в їжі, побуті. Метою природоохоронної діяльності є збереження або відтворення екосистем найближчого природного оточення, наприклад, огороження мурашників,

розвішування годівничок та підгодовування птахів взимку, раціональне використання природних ресурсів тощо.

В екологічному вихованні дітей, як ніколи раніше, виникла необхідність зміни етичних парадигм. Дитина може володіти знаннями зі збереження природного довкілля, добре засвоїти й навіть усвідомити, як правильно поводитися у природі, але це ще зовсім не означає, що вона не чинитиме зла та дотримуватиметься всіх норм екологобезпечної поведінки. Отже, у мотиваційній складовій екологічного виховання необхідно наголосити на любові до світу, до людей, до краси природи, акцентувати увагу на правді й доброті, самоцінності людського та будь-якого іншого життя, а не лише на проблемах руйнування довкілля. У підґрунтя екологічної освіти необхідно закласти життєву потребу дотримуватися законів природи, розуміти й беззаперечно сприймати вимоги та обмеження, які визначаються ними в усіх сферах життєдіяльності людини, метою якої є здоровий спосіб життя, що потребує вироблення морально-етичних принципів (Лисенко, 2015, с. 31). Екологічні знання мають стати засобами, які входять у практичну діяльність і відповідно її мотивують.

Метою і завданням екологічного виховання на сучасному етапі є пошук нових чи вдосконалення існуючих шляхів, які допоможуть ефективно формувати екологічну культуру дошкільників. Роль вихователя закладу дошкільної освіти в пошуці нових шляхів є надзвичайною. Саме від діяльності вихователя найбільшою мірою залежить, наскільки діти наблизяться до розуміння проблем екологічного характеру, отримають сформовану екологічну компетентність. Вихователь, який переймається питаннями природоохоронної діяльності, не обмежується традиційними заняттями, він проявляє власну педагогічну компетентність, громадянську позицію і активність у питаннях збереження природи.

У сучасних закладах дошкільної освіти формування екологічної культури дітей дошкільного віку вирішується в основному у процесі педагогічної діяльності – на заняттях. Така форма організації освітнього процесу дозволяє сформувати в дітей основи екологічних знань, однак, не завжди вдається задіяти чуттєво-емоційну сферу, залучити дошкільників до практичної діяльності та достатньою мірою задовольнити пізнавальні інтереси.

Зазначені завдання успішно вирішуються під час позанавчальної еколого-орієнтованої діяльності. Еколого-орієнтована діяльність – це організована та цілеспрямована освітньо-виховна робота з дошкільниками, пов'язана з вивченням навколишнього світу, яка

здійснюється в позанавчальний час на добровільних засадах. До позанавчальної еколого-орієнтованої діяльності належить: ігрова діяльність, яка відображає зв'язки у природі; трудова і практична діяльність; художньо-творча діяльність; практична пізнавальна діяльність (експериментування); самостійна пізнавальна діяльність (спостереження); мовленнєвий розвиток; природоохоронна діяльність.

Під час планування змісту позанавчальної еколого-орієнтованої діяльності необхідно враховувати рівень знань дітей, вікові особливості, пізнавальні можливості дітей, керуватися програмою, однак уникати дублювання інформації, передбачати наступність змісту екологічних знань та забезпечувати краєзнавчу спрямованість діяльності. Практика роботи закладів дошкільної освіти переконує, що найкращих результатів у формуванні екологічної культури дітей дошкільного віку можна досягнути, розумно поєднуючи навчальні заняття з позанавчальною еколого-орієнтованою діяльністю, які повинні бути пов'язані між собою, доповнювати й поглиблювати отримані дітьми знання.

Дійсно, під час занять через обмежені часові рамки та насиченість програми не завжди вихователю вдається відповісти на всі питання, які цікавлять дітей. Процес навчання закладає основи розуміння краси природи, екологічної культури та навички природоохоронної діяльності. Подальший процес формування екологічної культури дошкільників здійснюється під час позанавчальної діяльності, яка надає можливості для активності дітей, їх самодіяльності та творчості, одночасно дисциплінує, сприяє формуванню відповідальності та інтересу до вивчення природи. Позанавчальна діяльність сприяє всебічному розвитку дітей, будується на основі принципів дидактики, які визначають зміст, форми та методи діяльності з екологічного виховання.

Для здійснення екологічного виховання в закладах дошкільної освіти використовують індивідуальні, групові та масові форми позанавчальної діяльності. Усі ці форми пов'язані між собою, доповнюють та вдосконалюють одна одну. В основу кожної з цих форм покладено практичну роботу дітей під керівництвом вихователя, тому під час вибору форми варто враховувати ступінь підготовки дітей, рівень їх розвитку, індивідуальні особливості та інтереси дітей. З метою підсилення інтересу до запланованої діяльності дітей залучають до обговорення перспектив майбутньої діяльності, її планування та проведення. Найбільша ефективність досягається в ході виконання дітьми індивідуальної роботи,

організація якої потребує індивідуально-диференційованого підходу, знання психологічних особливостей особистості дошкільника.

До групових та масових форм позанавчальної еколого-орієнтованої діяльності відносять:

- екологічні свята – сукупність екологічних заходів, які присвячені певній даті, наприклад, Всесвітній день без поліетиленових пакетів, Міжнародний день тигра, Міжнародний день чистого повітря для блакитного неба, День екологічної освіти тощо;

- екологічні ігри, які базуються на розгортанні ігрової природоохоронної діяльності учасників, що дозволяє стимулювати високий рівень мотивації, пізнавального інтересу та емоційної включеності, що відіграє важливу роль у формуванні екологічної культури дошкільників;

- змагальні екологічні ігри – тип ігор, основою яких є стимулювання активності учасників гри в набутті та демонстрації екологічних знань, умінь та навичок, наприклад, конкурс-аукціон, конкурс проєктів з охорони природи, конкурс-марафон, екологічні вікторини;

- рольові екологічні ігри – тип ігор, в основі яких покладено моделювання соціального змісту екологічної діяльності;

- імітаційні екологічні ігри – тип ігор, які включають моделювання екологічної реальності та предметного змісту екологічної освіти.

Формування екологічної культури у дітей – це складний та тривалий соціально-педагогічний процес. В умовах закладу дошкільної освіти він спрямований не тільки на оволодіння знаннями та вміннями, але й на розвиток емоцій та волі дітей, їх діяльності із захисту, догляду та покращенню природного середовища. Це важливе соціальне завдання можна вирішити за допомогою розширення педагогічно організованих контактів дітей із природою, організації цілеспрямованого спілкування дошкільників між собою та з дорослими в умовах навчальних (ігрових та реальних) ситуацій, а також не тільки за допомогою загальноприйнятих форм організації дитячої діяльності, але й принципово нових – екологічних стежин, рольових ігор екологічної тематики, екологічних проєктів тощо. Рівень сучасної дошкільної освіти надзвичайно залежить від упровадження в практику роботи нових форм, методів, прийомів навчання і виховання. Серед них комп'ютеризація екологічного виховання.

В екологічному вихованні дошкільників варто ширше використовувати народну педагогіку. Дбайливе ставлення українського народу до природи яскраво виражене в творах усної народної творчості, які своєю виразністю, точністю образів, близькістю до рідної природи

здійснює сильний емоційний вплив на дітей, несуть величезний морально-естетичний потенціал. Аналіз джерел народної педагогіки дозволяє виділити основні ідеї, які відображають світосприйняття та ідеали народу, пов'язані з екологічним вихованням. Ці ідеї в багатьох питаннях визначають зміст екологічного виховання в цілому. У закладах дошкільної освіти проводиться велика робота з відбору яскравих і доступних для розуміння дошкільників легенд, казок, прислів'їв та приказок, які містять ідеї збереження природного довкілля, а також народних ігор, жанрів дитячого фольклору, елементів традиційних народних свят та звичаїв.

Характеризуючи роботу педагога в позанавчальній еколого-орієнтованій діяльності, необхідно відзначити, що вона повинна бути доцільною, послідовною, відповідати можливостям дошкільників. Відсутність вимогливості може призвести до неорганізованості дітей. Однак, вимогливість повинна поєднуватися з гнучкістю мислення педагога. Якою б не була форма вимогливості, вона не повинна принижувати дитину, пригнічувати її активність, ініціативу. Вихователеві потрібно знати особливості кожної дитини в колективі, що допоможе знайти правильний шлях керівництва діяльністю дошкільника. Знання індивідуальних особливостей дітей допоможе педагогу пібідрати посильне завдання кожній дитині, включити її у природоохоронну діяльність, яка забезпечить найбільший виховний ефект. Зміст, методи, форми позанавчальної еколого-орієнтованої діяльності педагог ускладнює відповідно до розвитку дітей.

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. Отже, формування екологічної компетентності в дошкільників – це передусім навчання екологічній культурі, яку ми визначаємо як форму адаптації до природних умов творення свого довкілля. Екологічна освіта – це безперервний процес засвоєння цінностей і понять, що спрямовані на формування вмінь, які необхідні для усвідомлення й оцінки взаємозв'язків між людьми, їхньою культурою і довкіллям. Вона передбачає формування вмінь приймати екологічно відповідальні рішення вже в дітей дошкільного віку. Робота педагога з екологічної освіти дітей буде ефективною, якщо він у комплексі буде використовувати методи і форми екологічної освіти, як на заняттях, так і під час позанавчальної еколого-орієнтованої діяльності. Таке поєднання є ще однією умовою формування екологічної культури дошкільників. Чітко організована, цілеспрямована позанавчальна еколого-орієнтована діяльність дозволяє використовувати додатковий інформаційним матеріал, розширює природоохоронний кругозір і конкретизує знання дітей дошкільного віку.

Перспективи подальших досліджень вбачаємо в конкретизації змісту, форм і методів екологічного виховання дітей дошкільного віку, а також дослідженні особливостей співпраці сім'ї та ДНЗ для досягнення бажаних результатів.

ЛІТЕРАТУРА

- Базовий компонент дошкільної освіти (2021). Київ (*Basic component of preschool education* (2021). Kyiv). Режим доступу: https://mon.gov.ua/storage/app/media/rizne/2021/12.01/Pro_novu_redaktsiyu%20Bazovoho%20komponenta%20doshkilnoyi%20osvity.pdf.
- Беленька, Г. В. (2019). *Дошкільнятам про світ природи: діти п'ятого року життя*. Київ: Генеза (Belenka, G. V. (2019). *To preschoolers about the world of nature: senior preschool age*. Kyiv: Genesis).
- Глухова, Н. (2001). Емоційне спілкування дитини з природою як умова творчого осягнення світу. *Дошкільне виховання*, 10, 8-9 (Hlukhova, N. (2001). Emotional communication of a child with nature as a condition for creative comprehension of the world. *Preschool education*, 10, 8-9).
- Лисенко, Н. Ф. (2015). *Еко-око: дошкільник пізнає світ природи*. Київ: Видавничий Дім «Слово» (Lysenko, N. F. (2015). *Eco-eye: the preschooler learns the world of nature*. Kyiv: "Slovo" Publishing House).
- Захлебный, А. Н. (1986). *Школа и охрана природы*. Москва: Знание (Zakhlebnyi, A. N. (1986). *School and nature protection*. Moscow. Knowledge).

РЕЗЮМЕ

Бабюк Тат'яна. Организация внеучебной эколого-ориентированной деятельности в дошкольном образовательном учреждении.

В статье рассмотрены планирование, формы и способы организации внеучебной эколого-ориентированной деятельности в дошкольном образовательном учреждении, что поможет расширить педагогически организованные контакты детей с природой, организовать целенаправленное общение дошкольников между собой и со взрослыми в условиях учебных ситуаций с помощью общепринятых и инновационных форм организации детской деятельности. Освещена роль воспитателя дошкольного образовательного учреждения в поиске новых путей экологического воспитания дошкольников. Охарактеризованы сущность эколого-ориентированной деятельности, определены и охарактеризованы основные требования к ее организации. Отмечено, что эффективность формирования экологической культуры дошкольников повысится, если в комплексе будут использоваться занятия по экологическому образованию и внеучебная эколого-ориентированная деятельность, что позволит использовать дополнительный информационный материал, расширит природоохранный кругозор и конкретизирует знания детей дошкольного возраста.

Ключевые слова: экологическая культура, экологическое образование, экологическая компетентность, природоохранная деятельность, внеучебная эколого-ориентированная деятельность, дети дошкольного возраста.

SUMMARY

Babiuk Tetiana. Organization of extracurricular ecology-oriented activity in the institution of preschool education.

The article considers planning, forms and methods of organization of extracurricular ecology-oriented activities in the institution of preschool education. They will help to expand

pedagogically organized contacts of children with nature, organize target communication of preschoolers between themselves and adults in the educational situations with the help of generally accepted and innovative forms of organization of children's activity. It is determined that ecology-oriented activity is an organized educational work with preschoolers which is related to the study of the surrounding world. It is carried out in an extracurricular time on voluntary principles. To the extracurricular ecology-oriented activity belong: game activity that reflects connections in nature; practical activity; artistic and creative activity; practical cognitive activity (experimentation); independent cognitive activity (observation); speech development; environmental activity.

The role of a teacher of preschool education institution lies in finding new ways of ecological education of preschoolers. The article analyses the essence of ecology-oriented activity and characterizes the basic requirements for its organization. It is noted that the effectiveness of the development of ecological culture of preschoolers will increase if the complex of environmental education and extracurricular ecology-oriented activity will be used, which allows educators to use additional information material, expands the environmental horizons and specifies preschool children's knowledge.

Key words: *ecological culture, ecological education, ecological competence, environmental activity, extracurricular ecology-oriented activity, preschool children*

УДК 368.136:370.12

Наталія Бахмат

Кам'янець-Подільський національний

університет імені Івана Огієнка

ORCID ID 0000-0001-6248-8468

DOI 10.24139/2312-5993/2021.03/345-362

ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ ТА ФІЗИЧНИЙ РОЗВИТОК МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ У НОВІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ШКОЛІ

У статті проаналізовано наукові здобутки в галузі освіти щодо формування здорового способу життя та фізичного розвитку молодших школярів. Установлено авторське бачення поняття «здоров'я» та наведено визначення дефініції «здоровий спосіб життя особистості молодшого школяра», що формується на уроках фізичної культури в межах здоров'язберезувальної інфраструктури закладу загальної середньої освіти на партнерській основі, створеної з метою збереження здоров'я школяра та формування здорового способу життя. Визначено основні умови, що впливають на формування здорового способу життя молодшого школяра під час едукативного процесу. Створення розкритих умов, використання рухових вправ та організація спільних спортивних заходів із батьками, упровадження на уроках фізичної культури означених методів сприятимуть сформуванню здорового способу життя молодших школярів.

Ключові слова: *фізична активність, Нова українська школа, організаційно-педагогічні умови, позитивний емоційний настрій, фізкультхвилинка, рухливі вправи, пальчикова гімнастика, вправи для зміцнення і тренування зору.*

Постановка проблеми. У сучасному світі здоров'я людини, її установка на здоровий спосіб життя належить до вищих життєвих цінностей і проголошуються як норма в житті суспільства. У розвинених країнах здоров'я визнається найважливішою цінністю в суспільстві,